

РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. Варна, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Жасмина Ив. Райкова
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Търговско дело № 20223100900622 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от Б. Ж. К., ЕГН *****, с адрес: *****, **с р е щ у** „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Дианабад“, ул. „Г. М. Димитров“ № 1, представлявано от Б.Г. И. и Р.В.М. – изпълнителни директори, с която са предявени **кумулятивно обективно съединени иски** с правно основание **чл. 432 КЗ и чл. 86 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца **сумата от 50 000 лв.** / петдесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, състоящи се в изживени и подлежащи на изтърпяване болка и страдание, емоционален стрес и негативни психически изживявания, настъпили в следствие на ПТП, реализирано на 24.06.2020 г., около 12:00 часа в гр. Варна, на кръстовището на бул. „*****“ и бул. „*****“ между лек автомобил с марка „*****“, с рег. № *****, управляван от Д. М. П., ЕГН ***** и мотоциклет „*****“, управляван от ищеца Б. Ж. К., ЕГН *****, **ведно със законната лихва**, считано от 26.04.2021г. – датата на отправяне на извънсъдебната претенция до застрахователя до окончателното заплащане на задължението.

В рамките на производството от ответника е направено **възражение за съпричиняване** с правно основание **чл. 432 ал.2 от КЗ вр. чл. 51 ал.2 от ЗЗД**, доколкото се твърди, че ищецът не е имал свидетелство за управление на моторно превозно средство от вида на управлявания мотоциклет; евентуално, че е бил неправопособен водач поради множество предхождащи произшествия нарушения; и/или че към датата на произшествието, мотоциклетът не е бил технически неизправен, поради непроведен годишен технически преглед; и/или преди настъпването на ПТП ищецът е избрал да се

движи в лента, която не позволява движението му направо и същевременно в същата лента е предприел неправилно изпреварване на спелите на светофара пред него автомобили; и/или се е движил с превишена за конкретния пътен участък скорост към момента на настъпване на ПТП; и/или ищецът не е спазил лекарските предписания и наличните, предхождащи ПТП заболявания, с което е допринесъл за своето увреждане.

ИЩЕЦЪТ твърди, че на 24.06.2020г., в гр. Варна, около 12:00 часа на кръстовището на бул. „*****“ и бул. „*****“ настъпило ПТП с участници мотоциклет „*****“, управляван от самия него и лек автомобил с марка „*****“, с рег. № *****, управляван от Д. М. П., ЕГН *****, вследствие на което получил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица, обусловило трайно затруднение на движенията на долния му десен крайник за период от около 5-6 седмици. Вследствие на произшествието, ищецът търпял и продължавал да изпитва физически болки и затруднения в областта на увредения крайник. Наред с тях, претърпял и силен емоционален стрес от увреждането, постоянно мислел за участието си в произшествието, преживявал отново и често сънувал удара, като изпитвал и страх от автомобили. С влязло в сила на 29.07.2022 г. Решение № 612/28.09.2021 г. по НОХД № 1055/2021 г. по описа на ВРС, Д. П. бил осъден за извършването на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“ вр. чл. 342, ал. 1 НК, като му било наложено наказанието глоба. Към момента на ПТП, за лекия автомобил с марка „*****“ била налице сключена с ответника „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД полица № BG/30/119003366066 за застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на валидност 06.12.2019г. – 07.12.2020г. Вследствие на произшествието, на 22.04.2021 г. ищецът отправил към ответника застрахователна претенция, по която била образувана щета № 0801-002293/2021-01. Застрахователят обаче отказал да определи и изплати обезщетение за претърпените вреди. Към момента на депозиране на исковата молба, ищецът не бил обезщетяван за произтеклите от увреждането вреди.

В срока по чл. 367 от ГПК, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по основание и размер. В условията на евентуалност, ако искът бъде преценен за основателен, се претендира редуциране на неговия размер като прекомерен. Не се оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по отношение на лекия автомобил със застраховател от ответното дружество към момента на процесното произшествие. Възразява се обаче, че неговият водач не е причинил катастрофата, така както е описана в исковата молба. Оспорва се механизмът на ПТП, настъпването на неимуществени вреди в твърдения размер и интензитет, причинно-следствената връзка между тях и Д.ието, както и размерът на претендираното обезщетение като прекомерен. Оспорват се и видът, характерът и степента на описаните в исковата молба увреждания; твърденията за проведеното лечение и здравния статус на ищеца след ПТП и към момента на подаване на отговора на исковата молба. В евентуалност, ако се приеме, че уврежданията са действително причинени, се твърди, че настъпването им и/или забавянето на оздравителния процес е в резултат на неспазване от страна на ищеца на лекарските

предписания и предхождащи ПТП заболявания. Възражава се, че ищецът е съпричинил вредоносния резултат, нарушавайки чл. 20 и чл. 21, ал. 1 ЗДвП като е управлявал мотоциклета, без да го контролира непрекъснато, с превишена за конкретния пътен участък скорост към момента на настъпване на ПТП. Отделно от това, се сочи, че ищецът е допринесъл за резултата, като е нарушил и чл. 6, ал. 2 ЗДвП, като преди настъпването на ПТП същият е избрал да се движи в лента, която не позволява движението му направо и същевременно в същата лента е предприел неправилно изпреварване на спрелите на светофара пред него автомобили, поради което водачът на застрахования лек автомобил не е могъл да възприеме правилно движението му преди произшествието. Във връзка с твърденията за съпричиняване, се сочи, че сблъсък между двете превозни средства не е настъпвал, а уврежданията на ищеца са се породили единствено в следствие на неумението му да борави с механизмите на мотоциклета. По тази причина се релевира възражение, че ищецът не е имал свидетелство за управление на моторно превозно средство от вида на управлявания мотоциклет; евентуално, че е бил неспособен водач поради множество предхождащи произшествието нарушения. Възражава се и че към датата на произшествието, мотоциклетът не е бил технически неизправен, поради непроведен годишен технически преглед.

В срока по чл. 372 от ГПК, по делото от ИЩЕЦА не е постъпила допълнителна искова молба, като размяната на книга между страните се счита за приключила.

В насроченото открито съдебно заседание ищецът не се явява, представлява се от процесуален представител, който поддържа предявените искове, моли за уважаването им и за присъждане на разноски по представен списък. За ответника се явява процесуален представител, който моли за отхвърляне на исковете, в евентуалност – за определяне на обезщетение в справедлив размер, отчитащ и твърдяното съпричиняване, както и за присъждане на разноски по представен списък.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 24.06.2020 г., в гр. Варна, на кръстовището на бул. „*****“ и бул. „Ян Хуняди“, Д. М. П., ЕГН ***** извършил престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1 НК, като при управлението на лек автомобил с марка „*****“, рег. № ***** нарушил правилата за движение по чл. 31, ал. 7, т. 1 ППЗДвП - при подаден червен сигнал на светофар, не изпълнил задължението да не преминава стоп-линията, и по непредпазливост причинил на ищеца Б. Ж. К. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната му подбедрица, обусловило трайно затруднение в движението на десния му долен крайник за период от около 5-6 седмици, доколкото е налице влязло в сила решение № 612/28.09.2021 г. по НАХД № 1055/2021 г. по описа на РС – Варна, което на основание чл. 300 ГПК обвързва съда с установеното в него досежно дееца, Д.ието и настъпилите последици /съобразно разясненията пот.15 от ТР № 6/ 6.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС относно решението по чл.78а НК/. Прието е за безспорно и ненуждаещо

се от доказване по отношение на конкретния механизъм на настъпване на ПТП-то, който е възприет като основа на извършеното Д.ие с решението на наказателния съд, както следва: на 24.06.2020 г. към 12.06ч. П. управлявал л.а. „*****“, рег. № ***** по бул. „*****“ в посока от магазин „Метро“ към бул. „Ян Хуняди“, като му предстояло на кръстовището да предприеме ляв завой. Непосредствено преди да навлезе в кръстовището, пред него, по посоката му на движение откъм магазин Метро за предприемане на ляв завой към бул. „Ян Хуняди“ се движели други три автомобили, като първите два от тях навлезли в кръстовището на зелена и последвалата жълта светлина на светофара за посоката на движение наляво като изчаквали преминаващите с предимство автомобили по бул. „*****“ в посока към магазин „Метро“, след което, в 12:06 ч довършили маневрата за завой наляво към бул. „Ян Хуняди“ при вече включен червен сигнал на светофара за преминаване през кръстовището по бул. „*****“ откъм магазин „Метро“. В този момент, към 12ч., 06 мин., 23 сек., третият автомобил, намиращ се непосредствено пред управлението от обв.П. л.а. „*****“, въпреки подадения червен сигнал за посоката му на движение, също навлязъл и извършил ляв завой през кръстовището на червена светлина. И едва когато този, намиращ се пред него автомобил, вече довършвал завоя наляво и излизал от кръстовището, в 12ч., 06 мин. и 26 сек. П. решил да предприеме навлизане в кръстовището също за извършване на ляв завой при червен сигнал на светофара, докато първите, изчаквали зелен сигнал напреди движещи се автомобили, все още потегляли, но не били навлезли в кръстовището. Непосредствено преди това, Б. К., управляващ мотоциклет „*****“, рег.*****, се движел по бул „Ян Хуняди“ в посока от бул. „Трети март“ към бул. „*****“ като приближавал кръстовището с бул. „*****“ и му предстояло да продължи движението си напред по бул. „Ян Хуняди“. Въпреки това, той не застанал в изчакващата зелен светофар колона от автомобили в лентата за движение направо, а навлязъл в лентата за ляв завой и продължил да се движи по нея при приближаване към кръстовището с бул. „*****“, в близост до осевата линия с лентата за движение направо, минавайки покрай изчакващите зелен светофар за движение напред автомобили. Десетина метра преди К. да достигне стоп-линията на лентата за завой наляво, в 12 ч., 06 мин, 25 сек., светнал зелен сигнал за движение направо по бул. „Ян Хуняди“ и въпреки, че се намирал в лентата за завой наляво, за която светел червен светофар, той не предприел спиране на стоп-линията, а продължил движението си напред. До този момент водачите на двете превозни средства л. а. „*****“ и мотоциклет „*****“ нямали пряка видимост помежду си, тъй като тя се препятствала от заобикаляните от мотоциклета колона леки автомобили, изчакващи зелен сигнал на светофара за движение направо по бул. „Ян Хуняди“. И при внезапното и неочаквано възприемане на навлизания в кръстовището л. а. „*****“ при забранителен сигнал и напреди на посоката му на движение, К. предприел рязко спиране с косо завиване в лява посока, при което се стигнало до нарушаване на динамичното равновесие на механичната система мотоциклет-мотоциклетист, тялото му се отделило от седлото, отклонило се надясно и той изпаднал от мотора на дясната си страна, претъркулвайки се по пътното платно, а мотоциклетът паднал на лявата си страна и продължил да се сурка напред. В този момент се случило

съприкосновение между продължилият суркането си мотоциклет „*****“ и л. а. „*****“ на около 9.5 м отстояние от пешеходната пътека пред стоп-линията на бул. „Ян Хуняди“ срещу разделителната линия между лентите в посока направо и в посока наляво като мотоциклетът се ударил с предната си част в лявата част на предната броня на автомобила, без падналият на платното К. да е бил в съприкосновение с автомобила.

Също прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване е и наличието на валидно, към датата на произшествието, застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника за лек автомобил „*****“, рег. № *****, със срок на действие 06.12.2019г. – 07.12.2020г.

На л. 17-23 от делото са приети доказателства, установяващи, че ищецът е отправил застрахователната си претенция към ответника на 26.04.2021г., като съответно и с отговор от 05.07.2021г. ответникът е отказал да изплати такова.

Част от доказателствения материал по делото са материалите по НАХД No 1055 / 2021г. на ВРС.

По почин на ответника е ангажирано удостоверение от ИА „Автомобилна Администрация“ /л. 94/, от което се установява, че процесният мотоциклет не е преминавал периодичен преглед за проверка на техническата му изправност.

На л. 114 от делото е прието писмо от ОД на МВР – Варна, сектор „Пътна полиция“, от което се установява, че към 24.06.2020г. Б. Ж. К. е притежавал СУМПС с посочен номер, валидно от 09.04.2019г. до 09.04.2029г., като е правоспособен за категории АМ, В1, В. Към същата дата на лицето не са отнемани контролни точки за извършени нарушения.

На л. 115 и л. 116 от делото е приета справка, изискана от НЗОК – Варна, от която се установява, че няма данни за извършени медико-диагностични дейности, стоматологична дейност и за пролежавания в болница, като Б. К. не е получавал лекарства, които са частично или напълно заплащани от НЗОК за периода от 01.03.2009г. до 31.03.2023г.

По делото е изслушано и прието заключението на инж. Й. М. по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза (САТЕ) – л. 82-92, което съдът кредитира като обективно, компетентно дадено и кореспондиращо с останалия доказателствен материал. Вещото лице сочи, че максимално разрешената скорост на движение в участъка на ПТП е била 50 км/ч. Скоростта на движение на мотоциклета преди настъпване на опасната ситуация е била около 51 км/ч, а тази в момента на самостоятелен удар спрямо автомобила около 20 км/ч. Скоростта на автомобила в момента на удара е била много ниска, непосредствено преди спиране - в рамките на спиране от 1 метър, остатъчната скоростта е била - под 14 км/ч. Вещото лице сочи, че водачът на мотоциклета е имал възможност да забележи пътната обстановка в кръстовището, непосредствено преди пресичане на стоп линията, намираща се преди пешеходната пътека. Разстоянието от стоп линията до мястото на удара е било около 18 метра. В позицията, в която мотоциклетистът за пръв път е забелязал автомобила, ПТП-то е било предотвратимо от негова страна при движение със скорост до 36 км/ч или съпроводено служебно спиране и маневра в ляво. С оглед установената скорост на

движение на мотоциклета преди настъпване на опасността от ПТП, загубата на контрол върху мотоциклета се дължи на субективни причини у водача, при оценка на настъпилата пътна ситуация. Мотоциклетът попада в категория „А“, за изискван документ за управление от водача му. Мотоциклетът няма преминат ГТП, поради което не е възможна оценка документално на неговата техническа годност. В досъдебното производство не е изготвен технически анализ на конкретното техническо състояние на мотоциклета към датата на ПТП, поради което не е възможна оценка на спирачните му качества и дали те са допринесли или не за настъпване на ПТП. Мотоциклетът, според установената му рама №VG5SG061000000812, отговаря на марка и модел „***** - ****“, производство 2001-2003г., мощност двигател - 40 к.с, максимална техническа скорост на движение 160 км/ч, при тегло 197 килограма, ускоряващ се за 7.8 сек. до 100 км/ч, спирачна дистанция от 100 км/ч до 0 за 42.3 метра - 9.13 м/с².

Съдът е допуснал и изслушване на допълнително поставен на експерта по САТЕ въпрос, по който заключението е прието /л. 123 – 124/. Вещото лице М. категорично заключава, че л.а. „*****“ е предприел маневра при забранителен сигнал на светофарната колона.

По делото е прието и изслушано заключението на д-р Д. Д. по допуснатата съдебно-медицинска експертиза (СМЕ), което съдът кредита като обективно, пълно, компетентно дадено и неоспорено от страните. Според него ищецът в резултат на ПТП-то е получил счупване на малкия пищял на дясната подбедрица, ожулване в областта на дясната подбедрица. Счупването на малкия пищял на дясната подбедрица е обусловило трайно затруднение в движенията на десния долен крайник за период от около 1,5 месеца. Описаното ожулване обуславя чувство на болка и страдание. След получаване на такива травматични увреждания е налице болка, нарушена функция на десния долен крайник, налага се предвиждане с помощни средства за период от около 1 месец. В материалите по делото няма приложена медицинска документация относно това дали пострадалия е провеждал контролни прегледи и рехабилитация. Към настоящия момент функцията на крайника е възстановена без дефицит.

За установяване на твърденията на ищеца за претърпените болки и страдания, са разпитани свидетелите С. С. и Ц.Д., чиито показания съдът кредитира, доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал. Макар, че има разминаване в свидетелските показания по отношение на кой крак на ищеца - ляв или десен е бил счупен, съдът възприема казаното от свидетелите, предвид, че в останалата част показанията са еднопосочни, а и с оглед отдалечеността на инцидента, свидетелят Н. сам сочи, че не е сигурен ляв или десен крак е бил. И двамата свидетели твърдят, че преди инцидента ищецът е спортувал активно, а след това има проблеми, като му се надува крака и го боли. Спрял е да спортува и е напълнял. Отделно било го страх да шофира и се наложило да премине на друга длъжност на работа.

За установяване на твърденията на ответника във връзка с наведеното възражение за съпричиняване е разпитан свидетелят Д. П. –водачът на лекия автомобил, чиято вина е

установена в наказателното производство. Същият твърди, че е навлязъл в кръстовището на зелен сигнал на светофарната уредба, като ищецът е излязъл от крайна лява лента и паднал още преди кръстовището, преди пешеходната пътека. Свидетелят твърди, че от своя страна той спрял, след като видял ищеца да приближава засилен.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съобразно чл.432 от КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380. Същевременно, разпоредбата чл.429, ал.1 от КЗ, предвижда, че застрахователят по договора за застраховка "Гражданска отговорност" се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

От законодателя е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на гражданската отговорност на виновния водач на МПС. Съобразно разпоредбите на чл.498, ал.3 от КЗ е предвидено изтичането на определен период от време от сезирането на застрахователя за доброволно уреждане на отношенията, а именно тримесечен срок, след изтичането на който са допустими за разглеждане съдебните претенции; втора хипотеза – в случай, че застрахователят е отказал да изплати и трета хипотеза – когато увреденото лице не е съгласно с определения или изплатения размер. В този смисъл на първо място съдът следва да прецени дали е допустим предявеният иск, т.е. ищецът следва да представи надлежни доказателства, че е сезирал застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение, както и че е налице някоя от хипотезите, визирани в чл. 498 ал. 3 от КЗ. В настоящия случай, по отправената от ищеца застрахователна претенция, застрахователят е постановил отказ, което налага извод за допустимост на исковата претенция /втората хипотеза на чл. 498 ал.3 от КЗ/.

За успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя, в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/ валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите, сключена с ответното застрахователно дружество и покриваща отговорността на водача на лек автомобил „*****“, с рег. № *****, и настъпилото застрахователно събитие в срока на действие на застраховката; 2/ Д. М. П. - водачът на лек автомобил „,„*****“, с рег. № ***** да е нарушил правилата за движение по пътищата, управлявайки застрахования автомобил и е предизвикал ПТП-то; 3/ именно в резултат на ПТП-то са настъпили вредите, т.е. причинно -следствената връзка и конкретния вид и размер на вредите.

Съгласно разпоредбата на чл. 300 ГПК и съдебната практика влязлото в сила решение на наказателния съд е задължително за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от Д.ието, относно това, дали е извършено то, неговата противоправност и

виновността на дееца. Обвързващият характер на присъдата /решението/ се отнася до всички установени от наказателния съд елементи на престъпния състав. С оглед на това и съдът е приел за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата относно дееца, Д.ието, противоправността, виновността на дееца и последиците от Д.ието. В случая съдът е възприел и конкретно установения механизъм, предвид че именно той е послужил за постановяване на решението на наказателния съд. В тази връзка, както бе посочено по-горе установени и като резултат и безспорни и ненуждаещи се от доказване са и обстоятелствата, че виновният водач Д. П. е преминал на червен сигнал на светофарната уредба. В този смисъл и свидетелските показания на П., че е преминал на зелен сигнал не следва да бъдат кредитирани и обсъждани, както не следва да се вземе предвид и допълнително изготвеното заключение на в.л. М. по въпроса, въпреки че то кореспондира с възприетото от наказателния съд. По отношение на посочените елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане съдът е обвързан от задължителната сила на присъдата, респ. решението и в процесния случай те не подлежат на повторно изследване.

С оглед на всичко гореизложено, се установяват всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, които съдът е възложил в доказателствена тежест на ищеца по отношение на твърдените неимуществени вреди.

По делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че към датата на произшествието е било налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите при ответното дружество за процесния лек автомобил, т.е. установява се, че процесното ПТП е настъпило в срока на нейното покритие.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. С Постановление № 4 от 23.12.1968г. на Пленума на Върховния съд, което е постановено при действието на отменения ЗУС и е определено като задължително за съдилищата, съобразно Тълкувателно решение № 1 от 2010г. по тълк. д. №1/ 2009 г. на ВКС, са дадени надлежни разяснения за критериите, от които следва да се ръководи съда при определяне на размера на обезщетението по справедливост. Според мотивите в посоченото постановление, понятието "справедливост" не е абстрактно, а е такова свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. В тази връзка, обективните обстоятелства, които следва да се имат предвид при определяне на обезщетението в случая, са именно възрастта на пострадалия, констатациите от заключението на експерта по СМЕ, установеното от писмените доказателства от НЗОК и възприетото от свидетелските показания. Ищецът е на 35 години към днешна дата,

трудоспособен, като в.л. д-р Д. посочва, че функцията на крайника му е напълно възстановена. Липсва медицинска документация за провеждана рехабилитация и контролни прегледи, като в този смисъл и твърденията за болката и подуването на крака, за което свидетелите споменават, съдът приема, че е отшумяло или се касае за предходен период преди изготвяне на заключението от вещото лице, което не констатира подобни оплаквания. Действително, че ищецът е търпял болки, страдания и неудобства, но както вещото лице заключава, доколкото не се установява друго, те са продължили приблизително месец и половина. От свидетелските показания, макар и да се констатира, че има промяна у ищеца – по отношение на това, че го е страх да шофира и вече не спортува, тези твърдения сами по себе си не могат да мотивират съда да приеме, че ищецът е изпаднал в тежка емоционална криза. Няма данни да е посетил лекар с оплаквания, които да очертаят подобни емоционални преживявания, извън нормалните за преживяна травма.

След като съобрази посочените по-горе обстоятелства, настоящият състав намира, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД се явява обезщетението на претърпените неимуществени вреди в размер на сумата от **25 000 лв.**

В рамките на производството от ответника е направено **възражение за съпричиняване**, като това възражение следва да се подведе под нормата на чл. 51 от ЗЗД, според която ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Съпричиняването не е елемент от фактическия състав на Д.ието. С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, фактите относно съпричиняването на вредоносния резултат подлежат на доказване пред гражданския съд. */Решение № 51 от 03.05.2017 г. по т. д. № 1971 / 2016 г. на ВКС, II-ро т. о./* На това основание и съдът следва да разгледа възражението за съпричиняване. Доколкото, обаче, част от твърденията по възражението за съпричиняване всъщност за част и от установения от наказателния съд механизъм, въз основа, на който е постановено решението му, то и за същата тази част настоящият състав е обвързан и не подлежат на повторно изследване.

На първо място, ответникът твърди, че ищецът е бил неправопособен водач – тези твърдения не се установиха от представеното удостоверение от ОД на МВР – Варна, сектор „Пътна полиция“, а точно обратното. По следващото твърдение, че мотоциклетът не е бил технически изправен, съдът намира, че въпреки че се установява, че не е проведен технически преглед, то не се установи техническа неизправност, която да е в пряка причинно – следствена връзка и да е допринесла за увреждането. По третото твърдение на ответника, фактите и обстоятелствата са установени с решението на наказателния съд, като с оглед и механизма на настъпване на ПТП-то, поведението на ищеца е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото впоследствие увреждане. Ищецът е предприел неправомерно изпреварване на движещите се преди него автомобили, като е използвал най-лява лента, която не е за движение направо, накъдето е бил поел ищецът, а за движение наляво – ляв завой. В резултат на своите действия, както заключава и вещото лице М. по изготвената от него САТЕ и с оглед установената скорост, К. губи контрол над мотоциклета и пада. Установява се, че К. се е движил и с несъобразена за конкретния участък скорост,

изчислена от вещото лице. По отношение на твърденията, че ищецът не е спазил лекарските предписания и наличните, предхождащи ПТП заболявания, с което е допринесъл за своето увреждане, същите останаха недоказани.

С оглед на всичко гореизложеното, съдът намира, че възражението за съпричиняване е основателно, като приносът на ищеца към вредоносния резултат възлиза на 50 %. С толкова следва да бъде и намален размерът на определеното като основателно обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди – 25 000 лв. Така на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 12 500 лв., а искът за горницата над 12 500 лв. до претендираните 50 000 лв. – да бъде отхвърлен.

По отношение на претенцията за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на предявяване на застрахователната претенция: Претендираната дължима законна лихва върху сумите за обезщетенията за неимуществени вреди следва да се изчисли от най -ранната дата измежду следните: датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 ГПК или от датата на уведомяване или предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, съобразно разпоредбата на чл. 429 ал.3 от КЗ. В случая, ответното застрахователно дружество е уведомено за претенцията на ищеца на 26.04.2021г. и ответникът е отказал да изплати обезщетение, поради което претенцията следва да бъде уважена съобразно чл.429, ал.3 от КЗ от датата, на която е предявена застрахователна претенция от увреденото лице – 26.04.2021г.

По разноските:

Страните са направили искане за присъждане на разноски. Предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК и двете страни имат право на разноски съразмерно с уважената и отхвърлената част от иска. Следва да се има предвид, че доколкото на осн. чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК ищецът не е дължал внасяне на такси и разноски в производството при неговото образуване, такива разноски не следва да бъдат присъждани в негова полза.

Ищецът претендира адвокатско възнаграждение в размер на 2000лв., за което представя доказателства да е заплатено, поради което и следва да му се присъди в размер съобразно уважената част от исковете или това е сумата от 500 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответната страна следва да заплати държавна такса за уважената част от исковете по сметка на ВОС в размер на 571,39 лв., изчислена и върху присъдената законна лихва за забава до датата на подаване на исковата молба в съда. Разноски от бюджета на съда не са направени, поради което и ответната страна не дължи заплащането им.

С оглед изхода от спора, съразмерно с отхвърлената част от иска и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника се дължат разноски. Адвокатското възнаграждение, което се претендира е в размер на 900 лв., за заплащането на което са представени надлежни доказателства. Останалите разноски, които се претендират от ответника са 1150 лв. за заплатени възнаграждения за вещи лица, 40 лв. за депозит за призоваване на свидетел, както

и 10 лв. – такса за издаване на съдебни удостоверения, които също се установяват да са извършени като разход. Общо претендираните от ответната страна разноски са в размер на 2100 лв. Съдът изчисли, че съобразно отхвърлената част от исквете, на ответника се следва сумата от 1575 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, жк. Дианабад, бул. „Г. М. Димитров“ № 1, **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. Ж. К., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **12 500 лв. /дванадесет хиляди и петстотин лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, състоящи се в изживени и подлежащи на изтърпяване болка и страдание, емоционален стрес и негативни психически изживявания, настъпили в следствие на ПТП, реализирано на 24.06.2020 г., около 12:00 часа в гр. Варна, на кръстовището на бул. „*****“ и бул. „*****“ между лек автомобил с марка „*****“, с рег. № *****, управляван от Д. М. П., ЕГН ***** и мотоциклет „*****“, управляван от ищеца Б. Ж. К., ЕГН *****, **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от 26.04.2021г./ датата на отправяне на извънсъдебната претенция до застрахователя/ до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди **за разликата над 12 500 лв. /дванадесет хиляди и петстотин лева/ до предявения размер от 50 000 лв. /петдесет хиляди лева/, като неоснователен.**

*СУМИТЕ могат да бъдат заплатени от „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, в полза на Б. Ж. К., ЕГН *****, с адрес: *****, чрез клиентската сметка на адвокат В. Ж. Ш. с IBAN: BG30RZBB91551010263650, при “Райфайзен банк“ АД.*

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, жк. Дианабад, бул. „Г. М. Димитров“ № 1, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на Варненския окръжен съд сумата от **571,39 лв. / петстотин седемдесет и един лева и тридесет и девет стотинки/**, представляваща дължимата държавна такса, като и сумата от **5 лв. /пет лева/**, държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, **на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.**

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, жк. Дианабад, бул. „Г. М. Димитров“ № 1, **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. Ж. К., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **500 лв. /петстотин лева/**, представляваща съответната част от направените от страната разноски за адвокатско възнаграждение, **на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.**

ОСЪЖДА Б. Ж. К., ЕГН *****, с адрес: *****, **ДА**

ЗАПЛАТИ на „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, жк. Дианабад, бул. „Г. М. Димитров“ № 1, сумата от **1575 /хиляда петстотин седемдесет и пет лева/**, представляваща съответната част от направените разноски за адвокатско възнаграждение, депозити за вещи лица, свидетел и съдебни удостоверения, **на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____